

ПРОЛОГ

*Д*нес ли ще умреш? Или може би утре?
Въпросът изплува в съзнанието на Джек бавно и отдалече, сякаш го чуваше някъде дълбоко под водата. *Днес ли ще умреш?* Тръпки на страх пропълзяха по гръбнака му като ехо от думите, които мъжът бе изкрещял преди секунди, но всичко изглеждаше... като насън, не беше... реално. Той не можеше да вижда. Едва чуваше. Усещаше главата си замаяна и някак си... странна.

Сънувам ли?

Дали всичко не беше само един кошмар? Дали бака няма всеки миг да го събуди и да го сгълчи да кротува с резкия си глас и благ поглед? Последното, което си спомняше, беше как заспива в леглото си, а после... *това*.

Обгърна се с ръце, а зъбите му затракаха.

Не, не е сън. В сънищата никога не е толкова студено.

Внезапно нещо бе дръпнато от лицето му и той нададе кратък вик, когато осъзна, че нещо е покривало главата му. Примигна в мрака, звезди привлякоха погледа му, малки блещукащи точки в тъмносиньото небе. Луната бе обгърната от жълто сияние, голяма, кръгла и ярка.

Завъртя глава, дъхът му излезе от устата на бели облачета. *Сняг*. Всичко бе покрито със сняг. Дърветата. И... Той изкрещя, препъвайки се бързо назад от ръба на това, което сега видя, че беше стръмна скала. Падна в снега, голите му ръце потънаха до лакти в леденостудения прах.

Сърцето му бясно туптеше, мъглата в главата му се разсея, докато страхът препускаше във вените му.

– Стани.

Джак извърна глава и се втренчи във високия мъж зад него, с лице скрито от качулката на палтото.

– Стани – повтори той, този път с ниско ръмжене.

Джак се изправи на крака колкото можа по-бързо и долови някакво движение отляво. Очите му вече бяха привикнали с тъмнината и той различи другите три момчета, застанали на ръба на скалата, само на няколко крачки едно от друго. Две тъмнокоси момчета – едното дребно, с очи прекалено големи за лицето му, пълни с... объркване и страх, а другото високо и мършаво. Третото беше русо и трепереше по-силно от Джак.

Защо? Кой? Какво е това? Къде е бака?

– Днес ли ще умреш? – повтори мъжът зад гърба му. – Или може би утре? Следващата седмица? Може би след много години, като прославен воин? *Почитан и възхваляван?*

Джак не знаеше всички тези думи, не разбираше за какво говори непознатият, но когато се опита да извърти глава, той го възпря със злюбното:

– Лицето напред.

Джак се разтрепери още по-силно, беше толкова изплашен, че едва се държеше на крака, мислите му се прескачаха една друга, но бавно, прекалено бавно. Всъщност не можеше да мисли. *Защо главата ми е толкова замаяна?*

– Ти ще умреш. Или ще оцелееш. Зависи от теб. Зависи от волята ти за живот. – Мъжът внезапно обгърна с ръцете си, облечени в ръкавици, главата на русокосото момче и се приведе по-близо, по-тъмен от сенките. – Имаш ли воля да оцелееш? Да се бориш за живота си? Със зъби и нокти? С цялото си сърце и душа?

Русокосото момче трескаво кимна.

– Д-да – избъбри то, ала сълзи се стекоха по бузите му и от устните му се отрони сподавен хлип.

Джак стисна ръце в юмруци. Беше изплашен, толкова изплашен, но искаше да *направи* нещо. Да накара това да *спре*. Погледна към момчето с големите очи до него, което се взираше в стиснатите му юмруци. Сетне то вдигна глава и погледите им се кръстосаха за миг, преди да извърне глава.

Лошият мъж пусна облятото в сълзи лице на русокосото момче.

– Добре. – Джак чу скърцането на снега под краката му,

когато мъжът отстъпи по-далече зад тях. – Сега, след миг, ще ви кажа какво се случва. След това единственото правило е да оцелеете. – Той замълча. – Да оцелеете или да умрете.

Какво означаваше това? Какво щеше да се случи? Пред лицето на Джак се надигна бял облак, когато изпусна затаения си от страх дъх. Русокосото момче отново изхлипа, а тъмнокосото с големите очи се наклони и ръката му се плъзна в джоба на палтото. Джак бързо отвърна поглед, за да не привлече вниманието на мъжа към това, което съседът му отляво търсеше в джоба си.

Почувства потупване по ръката си и момчето плъзна в дланта му нещо твърдо и студено. Джак го взе и припряно го скри в своя джоб. Сърцето му биеше толкова силно, струваше му се, че ще изхвъркне от гърдите му, но чувството, че се намира под вода, не изчезна. Умът му се опитваше да се залови за нещо здраво, да задържи мислите.

Не мога да мисля. Не мога да мисля. Защо не мога да мисля? Неговата бака му казваше с намръщено лице, че „е умна майmunка, прекалено голяма за малките си панталони“, но по такъв начин, че той вярваше, че тя въпреки всичко го харесва и обича. Но в момента Джак не се чувстваше никак умен. Чувстваше се... изплашен до смърт.

Стрелна поглед към скалата и видя, че макар да не беше съвсем отвесна, пропастта под нея беше много дълбока. Наистина много дълбока. Не знаеше как да я опише с числа, но беше достатъчно умен, за да разбере, че ако скочи долу, ще умре. *Единственото правило е да оцелеете. Или да умрете.*

Защо? Защозащозащо? Това не може да е истина. Това не може да е истина.

Нещо изтреща и сякаш избухна около тях и Джак извика от шок и ужас. Ала преди да се запита откъде идва звукът, усети повея на студен въздух и сетне земята започна да се движи. *Да се плъзга.* Снегът изчезна под краката му и той се наклони напред, отчаяно опитвайки да се залови за нещо във въздуха. Но нямаше нищо.

Чу как мъжът изкрещя нещо, а в следващия миг Джак също изкрещя ведно с писъците на останалите момчета, когато се плъзнаха от ръба сред взрив от бял прах.

Мислите му продължаваха бавно да се точат. *Всичко* беше

забавено... но после той внезапно беше съвсем *буден*. Усещаше всеки бесен удар на сърцето си. Усещаше щипането на вятъра, когато блъсна лицето му, подуши нещо *зелено*, което не можеше да назове с по-подходящо име.

Някой сграбчи ръката му. Малкото момче до него. Очите им се срещнаха за секунда, погледът на тъмнокосото момче бе пълен със същия страх, който изпълваше и неговия. С последни сили Джак изви тялото си, докато светът изчезваше под тях, и здраво склучи ръка около китката на другаря си, така че да падат заедно.

Те се завъртяха, пропаднаха надолу и се удариха в нещо твърдо – частица земя – с шумно изпръхтяване и кратък вик. Болка избухна в тялото на Джак. Усети как хватката на другото момче отслабва, затова затегна своята и двамата продължиха да летят надолу, все още вкопчени един в друг.

Пропадане, летене, падане, удар. *Болка*.

Толкова бързо. Летяха прекалено бързо. Той не можеше да се залови за нищо, свободната му ръка се протягаше, сграбчваше само пустотата, изпълваше се.

Удар. Двамата изкрещяха, когато се стовариха върху малък корниз, тутакси се изтърколиха, пуснатите им ръце се изстреляха и се заловиха за ръба.

Имаш ли воля да оцелееш?

Да!

Можем да успеем. Можем да го направим.

Взираха се в мрака, сълзите се стичаха по лицето на помалкото момче, дъхът им излизаше на накъсани хрипове. Другите две момчета прелетяха покрай тях, виковете им отекнаха в мрачната бездна отдолу.

Дробовете на Джак изгаряха при всяко вдишване, тялото му пламтеше от болка. Обзе го ужас. Всичките му сетива внезапно *оживяха*. Той се чувстваше жив, вече не беше под водата, нито полузаспал, а зловещо *буден*.

Все още стиснал ръката на другото момче, Джак повдигна и двамата, вкопчвайки се в ръба на корниза, за да се хванат с две ръце за него. С един бърз поглед разбра, че корнизът беше прекалено тесен, за да побере и двамата, но до него стърчаха тънки корени на дървета, които навярно водеха към по-стабилна и здрава площадка. Шанс. Малък, малък шанс.

На бледата лунна светлина Джак забеляза, че големите очи на момчето започват да се притварят, от носа му шуртеше кръв, лицето му бе изподрано и окървавено, главата се люшкеше на раменете му, все едно че се унасяше в сън. Ръцете му трепереха, ноктите му посиняха от стискане. *О, Господи.*

Не споменавай напразно името Господне. Къде бе чувал тези думи? От онзи тлъст, вонящ пощаджия?

Гласът на бака отекна в главата му, вдъхвайки му малко сили, и той се улови по-здраво, знаеше, че може да се изкатери нагоре, ако се опита. Ала на корниза имаше място само за един. Полузатворените очи на другото момче се втренчиха в него, устата му леко се отвори, докато кръвта продължаваше да се стича по страните му.

След малко щеше да се пусне.

Ако Джак искаше да се изкатери върху корниза и да пропъзти по корена като змия, така както правеше у дома, когато беше кралят на гората – мястото с дървета зад дома му, където той си играеше почти по цял ден, защото неговата бака вярваше, че децата не биваше да бъдат *досадни, винаги досадни*, трябваше да го направи сега. Или... можеше да спаси другото момче и да се осланя на късмета си при падането.

Тези мисли се стрелнаха светкавично в ума му и изведнъж тялото му получи послание, без да знае от кого. Ръцете му сграбчиха другото момче за кръста в мига, в който неговите започнаха да се изплъзват и то извика.

– Изкачи се върху мен – изръмжа Джак, докато с последни сили се опитваше да попречи на двамата да полетят надолу. – Веднага! – заповяда той.

Със силен крясък момчето, много по-леко от Джак, отново се вкопчи в ръба, сложи крак върху рамото на Джак, който премести едната си ръка, за да го избута върху онова малко късче надеждна земя.

Другата ръка на Джак се изплъзна.

– Живей! – изкрещя Джак със сетния дъх в дробовете си, преди да полети надолу към неизвестното.

ГЛАВА 1

В наши дни

Помощник-шериф Пол Брайтън стисна волана на патрулката. *Господи*, ръцете му още трепереха. Пусна чистачките, докато снегът засипваше предното стъкло, образувайки бяла вихрушка. Присви очи, едва различавайки шосето пред колата.

– Само това ми липсваше – промърмори той, опитвайки се да укроти бесните удари на сърцето си.

Никога досега не бе виждал такава сцена на местопрестъпление, макар че в града имаше подобна само преди седмица. Що за психопат вилнееше наоколо, сеейки смърт с лък и стрели? Беше чул за първото убийство – всъщност с всички отвратителни подробности, – но шерифът бе приел онова обаждане и сега помощник-шериф Брайтън вече знаеше със сигурност, че да чуеш за нещо и да го видиш с очите си са две съвсем различни неща. В съзнанието му изникна картината на жертвата от сцената, която току-що бе напуснал, и той се намръщи. За бога, жертвата беше – *мамка му* – прикована към стената със стрела, а кръвта се бе разляла върху пода като...

Помощник-шериф Брайтън удари спирачки и рязко изви колата, когато един огромен мъж изскочи от нищото и надвисна над предното стъкло. Гумите се плъзнаха върху заледената земя и за миг той се изплаши, че губи контрол върху колата. Но успя да я овладее, отклони се от пътя и сувът с подскачане спря отстрани на шосето. Помощник-шериф Брайтън рязко си пое дъх. Кой, по дяволите, беше този тип? Мамка му, приличаше на... пещерен човек. Тръсна глава, за да проясни мислите си.

Бързо отвори вратата, звукът отекна в притихналия снежен пейзаж, сливайки се с ниското ръмжене на двигателя. Помощник-шериф Брайтън заобиколи колата и за пръв път в кариерата си измъкна пистолета си от кобура.

– Горе ръцете! – изкрещя той в яростна атака, засенчвайки очи с ръка, докато се взираше през снежната пелена над капака на сува. Първо забеляза фигурата на мъжа, едра и мускулеста. – Горе ръцете! – повтори той и гласът му потрепери.

Мъжът пристъпи напред с вдигнати ръце и помощник-шерифът успя да го разгледа по-подробно. Краката му бяха обути в дънки, но останалата част от тялото му беше изцяло покрита с... животинска кожа – от ботушите, кожуха до шапката на главата му, нахлупена толкова ниско, че очите му едва се виждаха.

Кой, по дяволите, е този? Какво, по дяволите, е той?

– На колене! – извика Брайтън.

Мъжът се спря за миг, сякаш размисляше, но след това се подчини и падна на колене с вдигнати ръце. Брайтън видя, че очите му бяха присвити. Снегът беше полепнал по тъмната брадясала челюст и гъстата разрошена коса, достигаща до брадичката. Непознатият го наблюдаваше, чакаше, докато погледът му се местеше между оръжието и лицето на Брайтън.

Той е дивак. Мисълта мълниеносно прониза ума на помощник-шерифа и пистолетът потрепна в ръката му, когато пристъпи извън прикритието на колата. Когато приближи, забеляза последната подробност в непознатия.

През рамото му бяха праметнати лък и колчан със стрели.

ГЛАВА 2

— Харпър, ето те и теб. – Кери Симпкинс плъзна молива зад ухото си, стана иззад бюрото и бързо се приближи към Харпър, която окачваше анорака си на куката до вратата. – Чу ли новините?

– Новини?

Харпър потри ръце, опитвайки се да ги стопли, а Кери стрелна поглед зад нея към дъното на малкия провинциален арест.

Кери поклати глава.

– Тъхъ. Онова убийство, за което целият град шушука. Станало е още едно. И... – тя снижи глас – имат заподозрян.

Сърцето на Харпър се сви.

– *Още едно убийство?*

Намръщи се и кожата ѝ настръхна при изненадващата новина. *Тук? В Хелена Спрингс? И има заподозрян?*

– Тъхъ. А сега най-странното – заподозреният е някакъв дивак.

– Дивак? Какво искаш да кажеш с това *дивак*?

И защо, за бога, я бяха повикали в участъка?

Кери отново погледна нервно към дъното и заговори припряно:

– Сякаш мъжът никога досега не е живял сред цивилизацията. Все едно е... пещерен човек. Почакай само да го видиш...

Потокът от думи на Кери рязко секна, когато се чува стъпки и секунда по-късно Дуейн Уолбек, шерифът на Хелена Спрингс, се появи зад ъгъла и кимна, когато видя Харпър.

– Здравей, Харпър. Благодаря, че дойде.

– За нищо, Дуейн. – Харпър се извърна към Кери, но тя вече се бе запътила към бюрото си. *Дивак?* Харпър насочи вниманието си към Дуейн. – Какво става?

Дуейн погледна към Кери, която вече се бе настанила зад бюрото, наклонила леко глава, безспорен знак, че слуша всяка дума. Въпреки смущението, което я бе обзело – и зловещите тръпки, плъзнали по гръбнака ѝ, предчувствайки, че нещо ужасно се е случило в нейния малък град, – върху устните на младата жена пробяга усмивка. Кери беше много сладка, но страшно любопитна и всички в радиус от трийсет километра знаеха къде точно да отидат, ако искаха да узнаят последната клюка. Истинско чудо беше защо Дуейн я държи в приемната на участъка. Макар че обикновено голямата ѝ уста не беше проблем – най-голямата новина, заслужаваща внимание, беше арестът на някой пияница и побойник, смутител на реда.

– Кери, не ме свързвай с никого, става ли? – подхвърли шерифът през рамо.

– Разбира се, Дуейн – изчурулика рецепционистката.

Дуейн сложи ръка върху рамото на Харпър и я поведе към дъното на участъка, където се намираше кабинетът му, заедно с двете килии и малката стая за разпити, която служеше най-вече като стая за почивка на Дуейн, Кери и двамата помощник-шерифи, Пол Брайтън и Роджър Грийн.

– Дуейн, какво, за бога, става? – попита Харпър, когато влязоха в стайката и той затвори вратата.

Дуейн взе дистанционното и го насочи към монитора, който висеше на стената вляво от Харпър. Тя се извърна към екрана. Той показваше едната от двете килии, в която се виждаше мъж, седнал на пейката, прикрепена към стената, втренчил поглед право пред себе си.

Харпър наклони глава и пристъпи по-близо, погледът ѝ обходи мъжа. Беше облечен в обикновени сини дънки, опънати върху мускулестите му бедра, но кожухът му беше всичко друго, но не и обикновен. Беше направен от... животински кожи? Отделни парчета, съшити заедно сякаш *на ръка*. Не можеше ясно да различи дрехата върху екрана, затова не беше сигурна, че това е точното определение. Във всеки случай ботушите му – като *навуца* – бяха изработени от същите съединени парчета животински кожи и достигаха до средата на прасците. Мъжът внезапно вдигна глава и очите му се насочиха директно към екрана, сякаш знаеше, че тя е там – или поне знаеше, че камерата го наблюдава. Харпър инстинктивно отстъпи назад,

като че ли той наистина можеше да я види и тя би трябвало да се засрами, задето го зяпа така.

– Познаваш ли го?

Младата жена поклати глава, изучавайки лицето, извърнато право към нея. Обрамчваше го права кестенява коса, подстригана по начин, който я караше да мисли, че го е направил с някакъв тъп инструмент. Челюстта му бе обрасла с къса брада, но въпреки цялостния му необичаен външен вид, тя беше убедена, че той е красив, макар и да се чудеше дали изобщо се къпе.

А ако го прави, къде? В ледения поток? Картината, изникнала в съзнанието ѝ, не беше неприятна, ала тя се засрами от себе си и побърза да изтика образа.

– Сигурна ли си, че не си се натъквала на него, докато си водела туристи или просто си бродела наоколо?

Не, щях да го запомня. Харпър отново поклати глава.

– Може да е бил облечен в нещо по-малко подозрително. Особено през лятото.

Като например? Препаска около бедрата? Някак си не ѝ се струваше, че би било по-малко подозрително.

– Сигурна съм. Кой е той, Дуейн?

Дуейн издиша и изключи монитора. Харпър бе пронизана от мимолетно чувство на загуба, което беше изключително странно. Но истината беше, че ѝ се искаше да го изучи по-подробно. Испита желание да бъде оставена сама в тази стая и да го наблюдава известно време просто за да види какво ще направи. *Сякаш беше някаква форма на извънземен живот, а не човешко съществуване? Какво ти става, Харпър?*

– Казва, че името му е Лукас. Това е. Без фамилия. Просто Лукас.

Харпър смръщи вежди.

– Не разбирам.

Дуейн разтри очите си и Харпър внезапно осъзна колко уморен изглежда.

– Аз също. – Той се подпря на ръба на масата. – Предполагам, че Кери е споменала, че е имало и друго убийство?

Харпър кимна.

– Аха. Можеш ли да ми кажеш кой е убитият?

Стомахът ѝ се присви. Беше се опитала да не си задава този

въпрос, защото знаеше, че който и да беше, тя навярно или просто го познаваше, или го познаваше *много добре*. С население от две хиляди души, Хелена Спрингс беше прекалено малко градче, за да е някой непознат.

Дуейн кимна.

– Мъж, на име Айзак Дрискол. Живее в горска хижа на около трийсетина километра на юг от града.

На юг?

Младата жена изненадано примигна. Там нямаше *нищо*, освен равнини, планини, реки и долини, безброй километри безмилостна дива пустош. А в момента безмилостната дива пустош бе покрита със сняг и лед. Необятна и необитаема земя... или поне тя така си мислеше.

– Жертвата е успяла да се обади по мобилния си телефон на 911 – продължи Дуейн. – Не е казал нищо, но местонахождението му е било установено с помощта на мобилната клетка. Починал е, преди Пол да успее да пристигне. Старата клетъчна телефонна предавателна кула позволяваше да се открие местонахождение в радиус от триста метра, но с новата система стигаме до петдесет километра. Страхотен образец на новите технологии. Както и да е, Пол помислил, че е нещо обичайно, изгубен турист или нещо подобно.

Бръчиците около очите му се задълбочиха. Той изглеждаше загрижен, че думите му ще я засегнат лично, и беше прав.

Ала тя побърза да се отърси от чувството и да се съсредоточи върху настоящата ситуация. *Турист?* Всеки, който е тръгнал да броди в тази посока, в това време на годината, трябва да е доста луд. Или... да се е изгубил. Споменът отново се надигна и този път с по-голямо усилие на волята тя го пропъди, докато Дуейн продължаваше да говори.

– Когато Пол се добрал до отдалечения район, откъдето идвал сигналът, зърнал хижа в далечината.

Харпър кимна, изненадана, че пътищата стигат толкова далече или че има равна земя, по която да се пътува.

Дуейн въздъхна.

– За късмет, времето малко се бе поуспокоило и Пол е можал да се добере до там, защото завалял силен сняг още преди да успее да си тръгне от местопрестъплението. – Дуейн прелисти папката върху бюрото си и извади нещо, което прилича-

ше на снимка, отпечатана от интернет. Подаде я на Харпър. – Това е жертвата. Виждала ли си го някога по време на обиколките си?

Харпър се вгледа внимателно в мъжа. Имаше безлично лице, вероятно на около шейсет години, с оредяваща коса и очила. Малка брада. Дебелият му врат я караше да предположи, че навярно е бил набит. Върна снимката на шерифа.

– Не си го спомням.

Дуейн пхна снимката в папката и Харпър погледна към тъмния екран.

– Какво общо има той с всичко това?

Дуейн отново въздъхна.

– Предполагам, че си чула за оръжието, с което е била убита жената, отседнала в Ларкспър.

Не беше въпрос, но Харпър кимна.

– Да.

Не беше нужно да пояснява, нито да споменава, че Кери ѝ бе доверила – както и на половината град, – че жената била простреляна с лък и стрела в единствената къща за гости в Хелена Спрингс.

Харпър потръпна при картината, която все още изплуваше в съзнанието ѝ, когато помислеше за непознатата жена, за която бе чула преди седмица. Стрелата била изстреляна с такава сила, че излязла от другата страна на тялото ѝ, приковавайки я към дървената стена.

– Оръжието, използвано при онова престъпление, е от същия тип, както при убийството на Айзак Дрискол.

– О – изненадано издиша тя.

– Да. В най-добрия случай доста необичайно. Обикновено малцина го използват и със сигурност не и да извършат убийство. А още по-малко *две*. – Дуейн погледна към тъмния екран, също като Харпър преди малко. – Пол тъкмо бил напуснал местопрестъплението, когато едва не прегазил онзи тип там. Мъжът се държал така, сякаш никога преди това не бил виждал пикап, което, предстои да се установи, може би е вярно. Както и да е, Пол вече и без това бил разтърсен от ужасното убийство и ето че на пътя му изскача този мъж, праметнал през рамо лък и колчан със стрели.

Харпър ококори очи.

– Преметнал... Ти мислиш, че той е убиецът?

– Той казва, че не е, и няма доказателство, което да сочи обратното, с изключение на лъка и стрелите. Макар че неговите са различни от онези, които са били използвани при двете убийства. А и стрелите в колчана на мъжа са били подредени в отделни прегради и нито една не е липсвала. Взехме под внимание този факт. Но имайки предвид това, че той знае как да си служи с тях, както и че живее в района на хижата на Айзак Дрискол, определено представлява интерес за нас.

Харпър смаяно се втренчи в шерифа.

– И *двамата* са живели там?

– Така изглежда. Мъжът твърди, че живее на десет хиляди петстотин седемдесет и три стъпки от мястото на Дрискол, в посока към трите планински върха.

– Ъ?

– Разбирам те. Така описва разстоянието между двете жилища. Странно.

Меко казано. Тя невярващо поклати глава. Харпър водеше туристически походи в околните диви местности – любители на природата, къмпингуващи, ловци. Но не можеше да си представи някой да живее там за постоянно – през всички сезони на годината. Би било... на практика невъзможно да се оцелее, поне без сериозно оборудване и подходяща екипировка.

– Двамата познават ли се?

– Лукас каза, че разменял разни неща с Дрискол, който слизал до града. Риба, която Лукас ловял, срещу дрехи и подобни неща. Каза, че с изключение на това двамата не са общували много и не смятал убийтия за свой приятел. Просто човек, с когото разменял.

Размяна.

– Риба, която ловял? Значи... този мъж *никога* не е бил в града?

– Така твърди той.

– В такъв случай не би могло да е убил жената в къщата за гости.

Дуейн сви рамене.

– В момента разчитаме на неговата дума, защото не разполагаме с нищо друго. Още не сме получили криминалната експертиза от огледа на местопрестъплението, но засега нищо

не доказва присъствието му там. Наистина няма причина да го задържим.

Харпър стисна устни, докато обмисляше казаното от шерифа. *Никога не е бил в града? Никога не е напуснал онази дива пустош?* Как е възможно? Въпросите бяха безкрайни. Но Дуейн не я бе повикал тук заради това. Той искаше да получи информация от нея, а не тя от него.

– Обикновено не правя преходи на юг, а и местата на изток от реката са по-подходящи за лов. Но при всички случаи не си спомням някога да съм срещала когото и да било от двамата. И никога не съм се натъквала на някакви обитаеми жилища. Изненадана съм не по-малко от теб.

След трийсетина километра местността ставаше дяволски различна, ала разстоянието не беше чак толкова голямо, че човек да не може да живее много по-удобно в града и в същото време да се наслаждава на уединението на природата. Тя просто не го разбираше.

Дуейн стана от масата и посочи малък хладилник близо до вратата, където тя предположи, че има напитки. Харпър поклати глава, а той извади бутилка минерална вода, отвори я и отпи голяма глътка, преди да се върне на мястото си.

– Обадихме се в лабораторията в Мисула, за да обработят сцената на местопрестъплението, но за разследването се наложи да се обърнем към Департамента по правосъдието в Монтана. Просто не разполагаме с нужното оборудване, за да се справим с подобни престъпления. Агентът, когото са изпратили, се намира на първата сцена на местопрестъплението в Ларкспър, но скоро ще се върне тук, за да зададе още въпроси на Лукас. И – той замълча и смръщи вежди, сякаш се притесняваше каква ще бъде реакцията ѝ на следващите му думи – надявам се, че ти няма да имаш нищо против, че аз предложих услугите ти. Ще се нуждаем от помощта ти.